

sentationen til omtrent, hvad den vilde. Naar igrigt det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen), der igaar gav Anledning til hele denne Diskussion, meget stærkt fremdrog for os de Herrer Militæres Taler rundt omkring og mente, at det var altfor haardt, hvad jeg svarede ham, og at det var ikke Andet end gode, sunde Ord, som de Herrer Officerer førte omkring i deres Foredragsforeninger, saa vil jeg spørge det ærede Medlem, om han mener, at det er sunde Ord, en Oberst har udtalt i Præstø og andre Steder, at det er en daarlig Repræsentation her, som ikke vil bevilge Penge, men at det ogsaa er Modløshed af Regjeringen, at den ikke vil følge Bismarcks Exempel, — som han siger, skjøndt det er ganske urigtigt, — at den ikke selv vil tage Pengene. Hvorledes kan Regjeringen tillade sine Embedsmænd at reise omkring i Landet og holde oprørste Taler og sige, at Regjeringen skal tage Pengene uden Bevilling? Og hvorledes kan et militært Medlem her i Thinget sige om det Hele, at det er gode, sunde Ord, de føre, naar de dog kun tale ensidig? Jeg skal sige det ærede Medlem, at der er Noget, der hedder Sandsningens Udvikling, som bestaar i, at man ikke blot søger paa den ene Side, men ogsaa paa den anden. Et Sandsbedrag faar man ikke bort ved at sætte hele Kraften imod Sandsbedraget. Jeg satte paa ingen Maade saameget ind paa dette igaar; thi jeg veed meget godt, at vil man have et Sandsbedrag væk, skal man i det Højeste tage paa det med $\frac{2}{3}$ af sin Styrke og bevare de andre $\frac{1}{3}$ til de andre Sandsbedrag, som dette Sandsbedrag vil fremfalde, for at kunne holde dem nede og fortære dem. Naar det ærede Medlem læste op for mig af Kommissionsbetænkning om Dannevirke, at mod en overlegen Styrke kan Dannevirke ikke holdes, saa spørger jeg: Ja, hvad vil det sige? Kunde vi ikke beregne, at, naar vi skulde kæmpe ved Dannevirke, maatte vi komme til at kæmpe mod en overlegen Styrke? Har Danmark ikke altid lige fra Uffe hin Spages Dage maattet kæmpe mod en overlegen Styrke? Jeg tror, at dersom Danmark ikke tør optage Kampen mod en overlegen Styrke, at dersom vor Hær og vore Fæstningsværker ikke indrettes med den Forudsætning, at det ligger bagved, saa maa vi opgive det Hele; men min Tanke er, at vi bør optage Kampen igjen mod en overlegen Styrke. Naar man siger, at dette med Dannevirke, at man gif bort derfra, var i Grunden som Ingenting, saa vil jeg sige det ærede militære Medlem (N. P. Jensen), at det vilde være godt, at han og hans Kalbsfeller, naar de reise ud og holde Foredrag, vilde holde et godt historisk Foredrag og oplyse dette sandsfærdig. (N. P. Jensen: Det har jeg gjort mange Gange!). Nei det, som det ærede Medlem skulde have oplyst, har han slet ikke oplyst ude i sine Forsamlinger. Han har ikke givet Oplysning om denne Million, som

man bevilgede til Dannevirke, og som Tscherning heri Thinget tordnede imod, og hvorom han sagde at det var helt Galtskab, hvorfor man lod ham høre, at han ikke var nogen Patriot, og førte megen anden Tale, som fik Folk til at tro, at der virkelig kunde gjøres Noget — jeg troede ogsaa derpaa — og saa om den Sorg og Harme, der grebe alle Danske, da Hæren, hvorved der ogsaa faandtes af de Herrer Militære, som havde holdt paa, at man kunde bygge Dannevirke med denne Million, opgav Dannevirke uden Regjeringens Vidende og Villie og til Folkets store Hjerteforgester de Taler, som de Herrer Officerer før havde holdt, — opgav Dannevirke uden at turde vove et Sværdslag! Vi kunne Alle feile; men jeg mener, at, naar man har begaaet en saadan Fejl, saa maa man sige: Vi have feilet, men alle de Taler om Patrioter og Tffe-Patrioter og alt det Snavs, som af Militære og Andre blev kastet paa Tscherning og dem, som fulgte ham, maa vi skamme os ved. Jeg tror, at naar adskillige af de Herrer Militære, der rynte Næsen af Tscherning, have ligget saalænge i deres Grav, som han nu har ligget i sin, saa vil der slet ikke blive talt mere om dem, saa ere de raadnede og glemte for lang Tid siden. Dette med Hensyn til den Forhandling. — Hvad nu disse Bevillinger angaar, da staar det saaledes for mig, at hvad der virkelig fremgaar af Hærloven, som den blev given ifjor, hvad der virkelig kræves til dens Udførelse paa en loyal Maade, have vi, der gif med til at stemme for Hærloven, en Forpligtelse, tror jeg, til nu at stemme for. De Poster kunne vi ikke komme bort fra. De, der stemte imod Hærloven, have naturligvis en hel anden Stilling. Sagen er imidlertid den, at om de Poster, som her kræves, og som udgive sig for at fremgaa af Hærloven som en Nødvendighed, virkelig ogsaa alle maa betragtes saaledes, det stiller sig for mig noget tvivlsomt. Smidlertid vil jeg sige med Hensyn til een Post, nemlig Medsættelsen af Tjenestedagenes Antal, at det forekommer mig, at vi, der stemte for Hærloven ifjor, maa holde paa dette Punkt. Jeg synes, at vi ellers stille os paa en Plads, hvor Krigsministeren ikke kunde vente at finde os. Man maa have ventet at ville faae det, idet han allerede har ladet udgaa Indtælbelse til Mandstabet til Tjeneste. Skjøndt jeg kunde have mest Lyst til at sige Nei paa det Punkt, tror jeg, at vi, der ifjor stemte for Hærloven, ere buddne, og at vi, selv om vi havde mest Lyst til at knibe ud, dog faae at tage, hvad der følger paa, hvad de Andre, der indtog en anden Stilling, ikke behøve; thi naar man har sagt U, er man i visse Tilfælde ogsaa nødt til at sige B. (Stenbæk: Det er en Misforstaaelse). Det ærede Medlem mener, at det er en Misforstaaelse, og at man kan komme bort fra det; men det forekommer mig, at man virkelig ikke godt kan komme bort fra det Punkt, selv om